



— Sandagen den 5. April 1863. —

En Episode af Prindsesse Alexandras Indtog i London.

Der er noget Uerindgribende ved det frie, fremad-
 stræbende engelske Folks Fasthangen ved det Traditionelle.
 Disse Borgere styrede selv en velordnet Stat, dengang næsten
 alle andre Nationer lyttede efter Gueherherrens „Vi alene vide“;
 de have saa længe været saa langt forude og staae endnu i
 Saameget saa langt fremme foran Andre, at de, samtidigt med
 den ustandse Fremadstriden, ganske roligt kunne bide efter det
 Gamle, som kommer med bagester, og som har sit Værd,
 Skjøndt det ikke er efter den nyeste Mode. Saadan en Smule
 gammeldaas tager Mangfoldigt i England sig ud, ja synes
 næsten latterligt og urimeligt for Dem, der ikke vet staae eller
 kunne stille sig med det engelske Folk paa den brede Grund,
 som Grindringen om hundrede og atter hundrede Aar har
 dannet for Beboerne af „Taageen“. Men den Taage er ikke
 Stenulstrøg alene, der blander Diet og fordarver Synet; der
 er ogsaa Rester af Middelsalderens brogede, i mystisk Halv-
 mørke fortoneede Sagn. Skjøndt Volde og Mure ere faldne
 om Eder, staaer Temple Bar dog endnu som et indholdsrigt
 Minde; og den fordums Port til Hovedstadens Hjerter staaer
 endnu imellemstunder den britiske Regent, som vel finder Veien
 aaben til elskende Underfaatters Hjem, men som dog maa
 mindes, at Det, der forud var en hemmende Kraft, endnu
 ikke har tabt al Betydning. Men Cityengen, Ford-Mayoren,
 har ogsaa sin egen Residents; og the mansion-house forpligter
 til en fort Dvaalen selv den Brudgom, der længes efter at
 hjemføre sin smukke Brud. Her i Trængselen, hvor der er
 blevet Plads — men hvilken Ingenieur kan sige hvorledes? —
 til mange Gange flere Mennesker, end Stedet „paa nogen
 Maade kan rumme“, her træder Borgerdronningen, the Lady-
 Mayoress, frem og byder sit og Sines Velkommen til den
 fyrstelige Prindsesse. Det er meget vaanselig at „komme til“;
 men ingen Krone stattedes nogensteds af Roser uden Torne.
 Og under Tusinders ustandse Jubeltraab ræktes den engelske
 Floras fineste Rigdom til „Søkongedatteren“, den „danske
 Rose“. Bouketten er nu visnet for længe siden; men hint
 Dieblif vil mellem mange mindes i forreste Række; thi det
 gjemte en dybere Betydning, som pegede tilbage paa lange
 Tider og fremad mod hine Dage, da Kjøbmændenes Dron-
 ning mange Gange har været en ny og anden, men hin unge
 Brud er bleven „virkelig“ Dronning „med Guldkrone paa“.

Fra forrige Aarhundrede.

„Kjend Dig selv!“ saa talte den vise Sokrates. Al!
 kunde hans Aand fra Underverdens Skjoger svæve op igjen
 til Jorden, kunde han atter blandt Menneskers Børn dæmo-
 nist udraabe sit „Kjend Dig selv“ — vi vilde standse ham i
 hans Tale og sige til ham: hvad Du forlanger er steet, hvad
 Du befaler er opfyldt. Men al! fra Graven vender man ikke
 tilbage. Nu vel! kunne vore Ord ei aabne Hades' Porte, de
 skulle da tone for Menneskers Dren; kunne de ei naae fra
 Pol til Pol, de skulle dog indprente i Danstes Hjerter det
 glade, uventede Budskab: her blandt os blev han født, den
 græske Wiismands store Discipel! Hvor, naar, af hvem, hans
 Navn? Over hans Navn kastede Glemsel sit Slør, og i et
 Aarhundret er Tidens Hjul rullet over hans Grav! Men
 hans Bedrifter da? — af, hans Bedrifter! Kun et eneste
 Blad af hans Saga har Tiden levet, men et Blad, saa ind-
 holdsrigt, saa lysende, at det stiller hans vældige Skikkelse hen
 blandt Selvsprøvelsens Helte, blandt Confessionens Mænd, en
 Augustinus, en Rousseau. — Og hermed overgive vi da det

underfulde Blad i Læserens Haand; naar han har læst det til-
 ende, vil han forstaae vore Ord og begejstret udbryde: i Sand-
 hed, Betsedenhed er Unglingens Mønneste Bryd!

*
 Supplicq til Kongen fra en Student.
 Stormægtigste Monarch!

Gen af de jorte Svenne,
 Som sigter til det Maal, Gud i hans Haand at tjene,
 For hvilke Kongen selv sit Navn saa ofte skrev
 Og gav til deris Bøn sit rødbefeglet Brev.

Gen af de samte folk, som ubi eenrum slæber
 Med bøger, pen og blæk og efter lærdom stræber,
 Neblaster sig idag med iisfold frugtfuld blod
 Og zittred blusomhed for Majestetens fod.

Ah! store Konge! jeg fra spæde ungdoms dage
 Har læst mig hartad blind, men maa dishverre klage,
 At ald min læsning, ald min rjs og ferlis tugt
 Vil ikke ret staae an til en livsalig frugt.

Jeg seer paa andre; men maa jammerlig fortryde,
 At Præten og Ebraist for mig ei ret vil flyde,
 Smidterid gaar bort min gulbne Ungdoms aar,
 Og hvad er en Student, brodløs, med iisgraa Haar?

Jeg haver prøvet, at jeg ei af Himlen haver
 Til Præste-Embeds det rette Mund og Gaver,
 Jeg skælver ogsaa for det store ansvar, som
 En Præst for andris sjæl skal gjøre for guds dom;

Jeg derfor min supplicq om Præstetald ej sender,
 Ah nei! jeg mit talent for vel tilforne kjender,
 Hvad jeg ei kan forstaae tilgavns, jeg søger ej,
 Jeg beder da kun om, jeg blive maa Laqori.

Dog kun hos Kongen selv, at jeg som hine svenske
 Maa staae for Salomo, udj det hoff at tjene,
 Hvor Gudsfrugt, Retviisshed og Dyd gjør tjeniste
 Og hvor man daglig dog kan Kongens Ansigt see.

Jeg slænger med plaistr min sorte kjoul og kappe,
 Om jeg maa værdisges ad Kongens Slot og trappe
 At træde op og ned, min Arve-Konges Bogu
 Jeg heller løber ved end faaer et laudsby Sogn.

Min vise Konge skal ej nogentid fornemme,
 At jeg hans hoffes dragt med kaster skal bestemme,
 Saa far Apollo vel! Adieu i Musæ ni!
 Jeg venter naabig svar om Kongens Liverj.

N. N.

*
 *
 *
 Stulbe et saadant Maab have lydt forgyves, stulbe en
 saadan Ansøger forgyves have banket paa Naadens Porte?
 Vær uden Frygt! Suppliquens Forfatter er os Vorgen for
 Supplikantens Lykke. Digtet er nemlig — efter Bestilling —
 forfattet af Frederik den Fjerdes Læke-poet, Domprovsten i
 Viborg, Magister Tychohus, hvis Pegasus altid stod for-
 spændt, rede til at trække det ene Læs Ansøgninger tilhove
 efter det andet. Det lykkelige Udsald kronede dem næsten
 alle. Vi kunne derfor trøstlig pusse Minervas Søn tillykke i
 den røde Kjøle og forlade ham, for til Slutning at kaste et
 Blik paa hans lærde Patron.

Magister Tychohus er af dem, der ei saameget have
 Betydning ved det, de ere, som ved det, de anses for at være.
 Tilhørende en Tidvalder, hvor — efter Heibergs Ord —
 Bøernes Mandtal var lig med Poeternes Antal, var han na-
 turligvis født med Harpen i Haanden; jo høiere Kongens

Gunst var ham, desto stærkere brusede Strængene — og de
 servile Clienter vare en fortræffelig Sangbund. Hans Roes
 gjenløb fra Alles Læber, ja man tvivlede snart om, hvem
 man skulde tilkjende Prisen, „den cimbriske Literator“, eller —
 Ludvig Holberg. Tychohus var raa en svimlende Hvide
 — men Galbet ubebler ikke. I Aaret 1725 udkom „Faceb
 von Thybo“, og blandt Personerne forekom en Magister
 Tychohus. Om Holberg virkelig har sigtet til vor Helt, kan
 ikke afgjøres; men nok er det, han sølte sig truffet, reiste øie-
 btikkeligt til Kjøbenhavn, satte Himmel og Jord i Bevægelse,
 — træffer Holberg og faer løs paa ham med heftige Ord.
 Holberg lader ham tale ud og undskylder sig spdydigt med, at
 han albrig havde anet en sliq Magisters Existens — men
 Personen i Komædien blev ved at hedde Tychohus, indtil han
 1731, maafee under kongeligt Fadderskab, blev døbt om til
 Stygotius. Fra nu af var der idelig Feide. Tychohus
 hjafter bidst, men overdøves af Holberg, der i „Det lyk-
 lige Skibbrud“ bringer Magisteren lyslevende paa Scenen
 som Kosskengius. — De mange pudsige Vers, som denne
 faaer Bestillinger paa, have deres Mønstre i Tychohus' egne
 Digte, saaledes som de findes i hans haandstrevne Samling
 af „Poetisk Pjaltetram og Prøveklude“. Blandt disse er det
 Vers, som Læseren idag har gjort Bekjendtskab med, et af de
 morsomste.

Tychohus døde 1740, og hans Verømmelse jorbedes
 ved hans Side. Søgte end enkelte Literatorer at kalde den
 tillive og hævde ham Pladsen som Holbergs Nebbeiler: kun
 saa Aar var det dog, at hans Digterstjerne lysste; thi alt 1756
 bleguede den ved den Opdagelse, „at kausfee gif det med Ty-
 chonius og Holberg, som med de Stjerner, som Stjerne-
 kundige vel give Navn af „første Størrelse“, men som, be-
 tragtede med betvemme optiske Glas, dog mærkes at være
 noget ulige store.“ Som Glasene bleve stærkere, blev Stjer-
 nen svagere. I Nutiden glimter den kun mat i Horisonten,
 men kaster et Lys tilbage over det Aarhundred, der trostigt
 sturede sin Cours efter sliqe Stjerner.

S. S.

Blandinger.

— Ved Redbrydelsen af den ostindiske Handels Gums i
 London stødte Arbejderne paa Grundmuren af en gammel,
 romersk Bygning, og en halv Snees Alen under Gaden
 Niveau fandt de et temmelig raat udført Mosaikguld. I
 Nærheden, ligeoverfor Husets Hovedindgang, fandtes allerede
 tidligere et smukt Mosaikguld; begge Fund vidne om, at det
 romerske London netop saa der, hvor City nu kveiser.

— Lago di Celano, den største Indsø i Neapel, ved
 Kirkestatens Grændse, forvandles nu til Agerland. Den
 fyldte et omt. 5 Mile langt og 3 Mile bredt Bækken, og
 var 24 Alen dyb i Midten; da den havde Lilløb af flere
 Bjergstrømme, men intet Afløb, og saa 2000 Fod over Ha-
 vet, forarsagede den ofte betydelig Skade paa det omliggende
 Land ved Oversvømmelse. Allerede i Tidibden forsøgte flere
 af de romerske Keisere at lade den løbe ud, men uden Held;
 senere stræbte Frederik II og Alphons I forgyves til samme
 Maal. Disse Bestræbelser forfattes i det 17de og 18de Aar-
 hundrede med samme Udsald; i 1826 lod vel den neapoli-
 tanske Regjering en under Keiser Claudius i hint Tiemede
 anlagt Kanal undersøge; men Sagen fortes ikke videre. Dette
 store Foretagende er nu endelig lykkes en fransk Ingenieur,
 for Regning af et romersk Selskab, som havde erhvervet Re-
 gjeringens Bemyndigelse til at udtørre Søen og benytte det
 berøved indvundne Land.